

■ Negocieri eșuate la Cotroceni: Cine va conduce România în cea mai grea criză fiscală? PAGINA 3

■ TradeVille: Oracle țintește să devină lider global în infrastructura cloud și aplicațiile AI PAGINA 9

■ Inaugurarea Marelui Muzeu Egiptean, amânată din cauza tensiunilor regionale PAGINA 10

■ Papa Leon al XIV-lea: Sportul, un drum spre pace și reconciliere în societate PAGINA 10

■ Proteste în Mallorca împotriva turismului excesiv PAGINA 4

■ Tensiuni în educație: sindicatele anunță proteste PAGINA 10

GRAM AUR = 476,7638 RON

FRANC ELVEȚIAN = 5,3511 RON

EURO = 5,0290 RON

DOLAR = 4,3430 RON

Cotația petrolului este prea normală în fața unui război

Aurul - inert la influența conflictului israeliano-iranian

Într-o logică a relațiilor internaționale în care omenirea a înlocuit diplomația și comerțul liber cu războaiele și industria de apărare, cotațiile mărfurilor par a fi joacăle pe calculator ale unor trudenți, fără nicio legătură cu lumea reală. Petrolul reacționează anemic la cel mai temut război din Orientul Mijlociu, după ce evoluția ultimilor ani arată că piața petrolului a ignorat complet războiul comercial declanșat anul acesta de Donald Trump. Prima întrebare care se pune este: de ce piețele reacționează atât de timid la cutremure globale atât de mari? Nu sunt un promotor al crizelor, dar am trăit în media românească ani în care piețele se prăbușeau la știn financiare. La știn, nu la rachete. Criza financiară din 2008-2010 avea cauze mult mai sofisticate și grele de înțeles decât evidența războaielor de astăzi, iar bursile reacționau brutal. Celebra vorbă cu strănutul de pe Wall Street, care se aude până la BVB, pare doar gîmă exagerată acum. În acest moment toată planeta strănută, iar piețele capătă reacții stranie. Chiar dacă una din țările OPEC este în război, petrolul variază în marja obișnuită. Volatilitatea înțestră zilele acestea este comparabilă cu cea dată în trecut de una dintre deciziile OPEC de a reduce producția, pentru a forța o creștere de moment a cotațiilor.

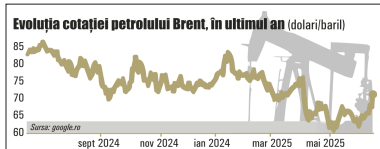
Rachetele țințesc intersecția cererii cu oferta

Cotația Brent a înregistrat un vîrf de 78,3 dolari pe baril, vineri, după

lansarea atacului asupra Iranului, dar a început săptămîna sub 74 de dolari pe baril. Știrea poate suna așa: prețurile benzinei și motorinei au crescut luni, în România, din cauza creșterii cotațiilor internaționale ale petrolului. Cotațiile au crescut, la rândul lor, din cauza războiului dintre Israel și Iran. Pentru benzină standard, șoferii romîni au plătit în prima zi din săptămîna 7,13 lei pentru un litru, iar pentru motorină cu 4 bani pe litru mai mult.

Decînd a început războiul, cotațiile petrolului Brent au urcat de la 70 la peste 78 de dolari pe baril. Ieri, piețele au reacționat prin deprecierea cotațiilor pînă la 73 de dolari pe baril. Desumflarea prețului petrolului a venit după ce temerile că exporturile prin Strîmtoarea Hormuz (prin care trece un sfert din fluxul global de petrol) ar putea fi blocate de Iran. Ipoteza puțin probabilă nu s-a concretizat. Prin închiderea strîmtoarei (speculație de bursă), Iranul nu ar fi făcut decât să-și închidă singur accesul la principala resursă care îi finanțează războiul și să-și antagonizeze țările arabe (partenere cu US, desigur) din Golful Persic. Strîmtoarea Hormuz este o cale navigabilă îngustă, care leagă Golful Persic de Golful Oman și de Oceanul Indian. Flancată de Iran la nord și de Oman la sud, servește drept singură ieșire maritimă pentru majoritatea țărilor din Golf, inclusiv Arabia Saudită, Kuwait, Qatar, Emiratele Arabe Unite și Irak.

MARIUS MATARAGIS (continuare în pagina 11)

RBC Capital Markets: Conflictul Israel-Iran prezintă trei provocări pentru piețele de acțiuni; Care sunt acestea?

pagina 12

Julian Fota: "Prin conexarea celor două dosare de către Donald Trump, Israelul și Ucraina devin cauze ale Occidentului"

pagina 3

Atacurile aeriene între Israel și Iran continuă

pagina 11

Iranul este și problema Europei

Doar un orb nu vedea scrisul de pe perele. Războiul din Orientul Mijlociu trebuia să se înîmpie. Dacă vă uitați la CNN, atunci ați avea impresia că a început războiul trecut, cînd Israelul a atacat Iranul după ce a primit informații secrete conform cărora conducerea de la Teheran a luat decizia de a fabrica arme atomice. Israelul este o țară mică și, din puținul suprafeței sale, o jumătate este desert. Două bombe atomice peste cele două țări care ar fi ținute evidente (Te Aviv și Haifa) ar elimina practic statul israeli de pe hartă. (Probabil nimeni din lumea islamică nu ar trîni o bombă atomică pe teritoriul său, dar mai știți?...). Astfel încît guvernul israelian nu a avut întotdeauna și a trebuit să acționeze.

Cătălin Avramescu

Războiul a început mai demult, în 1974, odată cu "Revoluția islamică" din Iran. Ce își amintesc lumea de atunci este preluarea puterii absolute de către Khomeini, un cleric cu o figură aspră și cu vorba înaltă și mai aspră. Dar era ceva mai mult. Pentru prima dată în istorie, dacă nu în sute de ani, un stat era prețuit de o mișcare radicală islamică.

Războiul însă a început mai demult, în 1979, odată cu "Revoluția islamică" din Iran. Ce își amintesc lumea de atunci este preluarea puterii absolute de către Khomeini, un cleric cu o figură aspră și cu vorba înaltă și mai aspră. Dar era ceva mai mult. Pentru prima dată în istorie, dacă nu în sute de ani, un stat era prețuit de o mișcare radicală islamică.

Șahul Persei, cu toate păcatele sale, era un modernizator. Desigur, asta nu scuza faptul că a fost ținut în

brațele de toată lumea, de la americani la Nicolae Ceaușescu. Esențial este altceva - revoluția islamică iraniană nu a fost îndreptată doar împotriva șahului, ci împotriva Vestului, modern și creștin. Asta s-a văzut imediat. La Teheran s-a instalat un regim care a făcut din demonizarea Vestului și a creștinilor principalul său pivot ideologic. În restul lumii islamice, guvernările veneau și pleau.

(continuare în pagina 11)

Ordinea mondială în flăcări

Peste 13 zile considerată de secole în cultura occidentală drept una a ghimurului și a rupturilor neșteptate - Israelul a lansat o ofensivă acerbă de amploare împotriva Iranului. Rădăurile au vizat infrastructura nucleară iraniană și au decapitat o parte semnificativă a comenziilor militare de la Teheran. Cu doar două zile înainte, miercuri, 11 iunie, Benjamin Netanyahu câștigase un vot de încredere în Knesset, însă print-un compromis cu implicații profunde: excluderea finanțării haradi de la serviciul militar. Acest dublu moment - consolidarea internă și ofensiva externă - definește strategia unui lider care transformă escaladarea într-o formă de guvernare.

Cristian Pirvulescu

Arangoa regimului iranian a oferit Israelului pretextul perfect pentru o acțiune preventivă. Dar provocarea iraniană a fost înaltă de o "moralitate reală": însoțită de a presenț sa a contrasarea obiectivelor israeliene, pentru maiestru în obținerea nivelului de comandă al bazei militare și o reacție militară limitată, cu impact simbolic, dar strategic modest.

puns la intensificarea programului nuclear iranian, reluat proiectului în 2024, după eșecul negocierilor internaționale. Regimul de la Teheran accelerează îmbogățirea uraniului, refuzând inspecțiile AIEA și sfida comunitatea internațională prin dezvoltarea instalațiilor secrete precum cea de la Fordo, care însă nu a fost vizată de atacurile israeliene semnificative și pare să fi rămas intact. Cu o zi înaintea atacului israelian, pe 12 iunie, Consiliul Guvernatorilor Agenției Internaționale pentru Energie Atomică (AIEA) a declarat oficial că Iranul își încălță obligațiile de monitorizare nucleară, marcînd prima astfel de rezoluție din ultimii 20 de ani. Iar la începutul anului 2023, la Fordo fuseseră detectate particule de uraniu îmbogățit cu o concentrație de 83,7%, în loc de 60%, cât fusese anunțat oficial, adică nu foarte departe de uraniu îmbogățit la o concentrație de 90% cât este suficient pentru a produce o armă nucleară.

(continuare în pagina 11)